

NAGY TAMÁS

a táj helyett

*emlékeibe merült, az őszt előbb-utóbb
korszakká rendezi magában, mint a tenger
az elsüllyedt hajókat. vörös hajfűrtökre
gondolt, és hogy ronccsá tette a három
hónapnyi egyediüllét. a táj helyett
esőcseppek versenyét nézte a busz ablakán.
háta mögött ismeretlen városok és szántóföldek,
de saját határait most sem lépte át.
egy mondat, vagy annak következménye
hiányzott. a száj, amelyből elhangozhatott volna,
mint kagyló a gyöngyeit, őrizte a szavakat.*

JELEK MENTÉN

*Valahol a város gyomrában várok rád,
egy forgalmas kávézó előtt,
és arra gondolok, túl korán rátalálni
a megfelelőre, mint egy beteljesedett jóslat,
gyanús. Persze, régen máshogy volt,
csigákat és gilisztákat kerestünk,
naphosszakat építettük homokba otthonainkat,
aztán közösen próbáltuk megszámlálni
a szeplőidet, amiket bolygóknak képzeltünk.*

*Most itt várok, ebben a hömpölygő hársfaillatban,
ahol a héliumsúlyú éjszaka már csatornák mélyéből,
szemétben heverő üvegekből, és macskakövek
titkos réseiből szivárgott át.
A múlt, akár egy seben maradt vattafoszlány,
észrevétlenül belém evődött az összes szavaddal együtt,
amit még iskolakezdés előtt mondtál.*

Mire megérkezel, a test titoktartása csődöt mond: mint friss hó, ropognak az ujjak. A tegnap estére gondolok, melleid érintésére, és combjaid feszes ívére, ahogy közéljük szorítottál. Hirtelen átkarolsz, mosolygunk: pontosan úgy, mint abban az augusztusi szürkületben, amikor egy villám hangjegyé alakult az ég villanydrót-kottáján.

JEGYZETEK L1010-RŐL

A hideg kőlapról csak a kezeim csúsznak le néha. Figyelem ennek az idegen bolygónak a törvényszerűségeit, ahogy az örök naplemente átszűrődik az óriás gombák közt, amelyek kedvük szerint forognak, akár a Szaturnusz gyűrűi. Tanácstalanok a körülvevő lények: amit magammal hoztam, azt gömbölyödő csontok közé rejtem. Ott kering ez az állandó bizonytalanság, hogy végtermékei a nyelvcsőn keresztül szavakká alakuljanak, és akár légnemű állapotukban is karcoljanak, sértsenek. Az utolsó érintés felszínes, a bolygólakók közelsége elszívja a termelődő oxitocint. Hogy ki lesz az áldozat, arról nem vitatkozunk, csak a megfigyelések precízségével törődünk. Mert lenni kell magyarázatnak a kettőnk közti oxigénhiányra.